

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Eufrat, o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meua família hem decidit d'adorar el Senyor». El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

El Senyor es gira contra els malfactors / per esborrar de la terra el seu record. / Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. R. Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. / El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. R.

Els justos sofreixen molts mals, / però el Senyor sempre els allibera; / vetlla per cada un dels seus ossos, / no els podrà trencar ningú. R.

La malícia duu el malvat a la mort, / els qui detesten el just expiaran la seva culpa. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,21-32)

Germanys, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits. I vosaltres, marits, estimeu les esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant, que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'han rentada amb el bany de l'aigua acompanyant de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esriptura: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola carn». És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,60-69)

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenyatge és molt difícil! ¿Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «¿Us escandalitza això que us he dit? ¿Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix per a res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen». Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do». Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «¿Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, ¿a qui aniríem? Només vos teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

▶ Lectura del libro de Josué (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquellos días, Josué reunió a las tribus de Israel en Siquén. Convocó a los ancianos de Israel, a los cabezas de familia, jueces y alguaciles, y se presentaron ante el Señor.

Josué habló al pueblo: «Si no os parece bien servir al Señor, escoged hoy a quién queréis servir: a los dioses que sirvieron vuestros antepasados al este del Éufrates o a los dioses de los amorreos en cuyo país habitáis; yo y mi casa serviremos al Señor.»

El pueblo respondió: «¡Lejos de nosotros abandonar al Señor para servir a dioses extranjeros! El Señor es nuestro Dios; él nos sacó a nosotros y a nuestros padres de la esclavitud de Egipto; él hizo a nuestra vista grandes signos, nos protegió en el camino que recorrimos y entre todos los pueblos por donde cruzamos. También nosotros serviremos al Señor: ¡es nuestro Dios!»

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Los ojos del Señor miran a los justos, / sus oídos escuchan sus gritos; / pero el Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. R.

Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias; / el Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. R.

Aunque el justo sufra muchos males, / de todos lo libra el Señor; / él cuida de todos sus huesos, / y ni uno solo se quebrará. R.

La maldad da muerte al malvado, / y los que odian al justo serán castigados. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

Rostre de Crist. Fragment d'una pintura atribuïda a Francesc Ribalta. Capella de les Religioses Agustines, Sogorb

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,21-32)

Hermanos:

Sed sumisos unos a otros con respeto cristiano. Las mujeres, que se sometan a sus maridos como al Señor; porque el marido es cabeza de la mujer, así como Cristo es cabeza de la Iglesia; él, que es el salvador del cuerpo. Pues como la Iglesia se somete a Cristo, así también las mujeres a sus maridos en todo. Maridos, amad a vuestras mujeres como Cristo amó a su Iglesia. Él se entregó a sí mismo por ella, para consagrarla, purificándola con el baño del agua y la palabra, y para colocarla ante sí gloriosa, la Iglesia, sin mancha ni arruga ni nada semejante, sino santa e inmaculada.

Así deben también los maridos amar a sus mujeres, como cuerpos suyos que son. Amar a su mujer es amarse a sí mismo. Pues nadie jamás ha odiado su propia carne, sino que le da alimento y calor, como Cristo hace con la Iglesia, porque somos miembros de su cuerpo.

«Por eso abandonará el hombre a su padre y a su madre, y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne». Es éste un gran misterio: y yo lo refiero a Cristo y a la Iglesia.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,60-69)

En aquel tiempo, muchos discípulos de Jesús, al oírlo, dijeron: «Este modo de hablar es duro, ¿quién puede hacerle caso?» Adivinando Jesús que sus discípulos lo criticaban, les dijo: «¿Esto os hace vacilar?, ¿y si vierais al Hijo del hombre subir a donde estaba antes? El espíritu es quien da vida; la carne no sirve de nada. Las palabras que os he dicho son espíritu y vida. Y con todo, algunos de vosotros no creen.» Pues Jesús sabía desde el principio quiénes no creían y quién lo iba a entregar. Y dijo: «Por eso os he dicho que nadie puede venir a mí, si el Padre no se lo concede.» Desde entonces, muchos discípulos suyos se echaron atrás y no volvieron a ir con él. Entonces Jesús les dijo a los Doce: «¿También vosotros queréis marcharos?» Simón Pedro le contestó: «Señor, ¿a quién vamos a acudir? Tú tienes palabras de vida eterna; nosotros creemos y sabemos que tú eres el Santo consagrado por Dios.»

COMENTARI

Senyor, ¿a qui aniríem?

El final del discurs sobre el Pa de vida, com als oients de Jesús i els deixebles als quals es dirigeix l'evangelista, també a nosaltres, seguidors de Jesús avui dia, ens cal prendre partit a favor o en contra de Jesús.

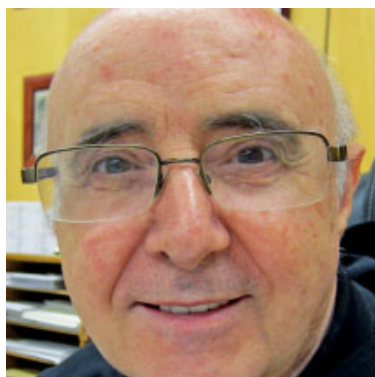
Els homes es divideixen, sembla, en creients i no creients, que troben inadmissible l'ensenyament de Jesús. Però tot sovint aquesta simplificació ens pot enganyar. En cada creient s'amaga la temptació de la incredulitat i, amb prou feines trobaríem un no creient que no se sentís temptat, qüestionat per la fe dels altres. Quantes vegades el creient no deu haver estat temptat de dir-se: «Aquest llenyatge de Jesús és molt difícil!» Però també, quants cops

el no creient es deu haver preguntat: a qui hem d'anar? Cal que siguem prudentes a l'hora de judicar els altres i ben humils i curiosos amb la nostra pròpia fe. La fe només pot créixer en el trobament amb Jesús. «Només les teves paraules ens donen la vida eterna». Cal tenir el coratge d'eleger. Alguns dels deixebles de Jesús es van fer enrere i van abandonar-lo. Com els deixebles de l'evangeli, ens trobem davant un Jesús que no correspon sempre als esquemes heretats, que és abandonat. Refem el nostre compromís fonamental de seguir Jesús dient, com Pere: «Només tu tens paraules de vida eterna». Cada vegada que ens atensem a la comunió eucarística refermem, amb aquest gest, la nostra opció decisiva en favor de Crist i del seu Evangeli.

La Paraula de Jesús és una paraula viva i guaridora per al qui creu i confia en la persona de Jesús. L'Eucaristia és pa de vida: vida divina per a aquell que l'acull i la guarda al cor. I l'Eucaristia és pa de vida per a tothom que té fam i set del Déu vivent. Volem adherir-nos a Jesús perquè l'hem escollit com a Mestre i Senyor perquè només ell té paraules de vida eterna. Cristià és aquell qui ha escollit el Crist i el segueix, i dóna testimoni de la seva paraula de vida i és exigència de relacions noves amb els altres, a imitació de les que uneixen el Senyor amb l'Església. L'Eucaristia és el misteri de la fe, el sagrament de l'esperança que no decep i ens ajuda a partir el pa, a repartir-lo i compartir-lo.

Ignasi Ricart, claretia

ENTREVISTA

▶ **JOSEP DE C. LAPLANA**

El Picasso d'avui

L'Espai d'Art Sean Scully, adscrit al Museu de Montserrat, alberga un conjunt artístic, realitzat pel pintor d'origen irlandès Sean Scully a l'interior de l'església romànica de Santa Cecília de Montserrat. El P. Josep de C. Laplana, amic d'Scully, n'és el director.

Quin sentit té avui oferir una església a un pintor com Scully?

El mateix que el d'alguns catòlics francesos després de la II Guerra Mundial, que oferiren a Le Corbusier que fes la nova església de Ronchamp, o a Henri Matisse que pintés la *Chapelle du Rosaire* a Vence. Ens imaginem que els cristians catalans d'inici del s. xx haguessin demanat a Picasso que decorés una església? Doncs Scully, en el camp de l'abstracció, és un equivalent a Picasso en el nostre temps. El papa Francesc ens estimula a sortir del gueto tradicional per anar cap a les fronteres, també en el món cultural i artístic.

L'art abstracte d'Scully, és apropiat per a una església?

La gent més conscient que visita un museu ho fa amb un cert esperit sagrat i la que entra en una església que té veritables obres d'art experimenta quelcom semblant. Per això vaig obrir les portes a un pintor com Scully, perquè amb la seva abstracció crea l'ambient assossegat, silencios, profundament espiritual que afavoreix el trobament de l'esfera humana i la divina.

La nova dimensió que pren Santa Cecília, és un signe d'obertura de la comunitat envers la sensibilitat contemporània?

L'obertura de ment i de cor, els monjos la portem en els nostres gens benedictins i en la nostra història arrelada en un poble que camina. La nova Santa Cecília no és un meteorit extraplanetari sinó quelcom que sorgeix de les entranyes de la nostra història.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acció de gràcies per l'amor

Senyor Jesús, que vas crear les coses per amor, que vas néixer per amor, que vas fer-te servidor per amor,

que vas actuar per amor, que vas ser honorat per amor, que vas patir per amor, que vas morir amb amor, que vas ressuscitar amb amor.

Et dono gràcies pel teu amor a mi i a tota la resta del món, i et demano cada dia: ensenya'm, a mi també, a estimar.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

Dios escondido...

Rabbi Baruch indagaba la manera de explicar que Dios es diferente. Dios se hace un compañero de destierro y hay que buscarlo.

Un día su nieto jugaba al escondite con otro niño. Su nieto se esconde, pero su amigo, que, debía buscarle... se va. Rehúsa seguir el juego.

El nieto de Baruch llora y corre a lamentarse ante su abuelo. Baruch, emocionado y con lágrimas en los ojos —*el don de las lágrimas*— exclama:

—«**Dios dice: ¡También me escondo y nadie me viene a buscar!**»

El P. Alonso Schökel, SJ, especialista en Sagrada Escritura, decía sobre **Dios escondido y manifiesto**, en Isaías (45,15):

—«**En verdad: Tú eres el Dios escondido.**»

—«**Escondido a los ojos de los mortales.**

—Escondido **a los ojos de la inteligencia**, que nunca podrá penetrar su misterio, si Dios mismo no le da entrada.

—Escondido en el **universo...** mientras lo llena y abarca.

—Escondido en cada uno de **nosotros.**

—¿Juega Dios al escondite?

—La nube vela su imagen y desvela su presencia oculta.»

El salmo 73 (16) dice:

—«Meditaba yo para entenderlo, pero me resultaba muy difícil, hasta que **entré en el misterio de Dios.**»

J. M. Alimbau

CLAUS PER ENTENDRE L'ENCÍCLICA

Posar límits al mal de l'escalfament global

La inspiració bíblica ja posa límits a les eleccions dels éssers humans. El Creador és qui posa límits entre la llum i la tenebra, entre el caos i l'ordre. També l'ésser humà té els seus límits en la mortalitat i en la capacitat de transgredir el pla de Déu.

Quan traspassa aquests límits fa malbé l'harmonia de la creació. Així, en el relat del primer capítol del *Gènesi* assenyalava que en l'àmbit natural hi ha coses de les quals no es pot disposar (prohibicions) perquè posen en risc la vida creada per Déu.

La ciència i la tècnica associades al progrés obren les fronteres del possible. Però on comencen els límits del progrés? La ciència del clima ens ha ensenyat les conseqüències de superar uns límits en l'escalfament global. Aquí la ciència, en les seves certeses i incerteses, ens recorda que el vell manament diví d'assumir els nostres límits és qüestió de vida o mort. «Hi ha un consens científic molt consistent que indica que ens trobem davant d'un escalfament preocupant del sistema climàtic. En les darreres dècades, aquest escalfament ha anat acompanyat d'un increment constant del nivell del mar, i a més a més és difícil no relacionar-lo amb l'augment d'esdeveniments meteorològics extrems...»

El Sant Pare proposa «petites accions quotidianes» com «evitar l'ús del material plàstic i de paper, reduir el consum d'aigua, separar els residus, cuinar només allò que raonablement es podrà menjar, tractar amb cura els altres éssers vius, utilitzar el transport públic o compartir un mateix vehicle entre diverses persones, plantar arbres i apagar els llums innecessaris.»

Mn. Peio Sánchez

Professor d'antropologia teològica

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

24. ■ Dilluns (litúrgia hores: 1a setm.) [Ap 21,9b-14 / SI 144 / Jn 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia. Santa Emília de Viàlar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Dimarts (□ Lleida i Urgell) [1Te 2,1-8 / SI 138 / Mt 23, 23-26]. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago). Sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes.

26. □ Dimecres [1Te 2,9-13 / SI 138 / Mt 23,27-32]. Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Gora, patrona de Polònia. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843 - Llíria 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbaste, 1873), patrona de la gent gran. Sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. □ Dijous [1Te 3,7-13 / SI 89 / Mt 24,42-51]. Santa Mònica (Tagaste 331 - Òstia 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. □ Divendres [1Te 4,1-8 / SI 96 / Mt 25,1-13]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església. Sant Julià, mr. (s. iv); sant Hermes, mr. (s. ii).

29. ■ Dissabte [1Te 4,9-12 / SI 97 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. i), venerat a Sebaste. Santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

30. ■ † Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Dt 4,1-2.6-8 / SI 14 / Jm 1,17-18.21b-22.27 / Mc 7,1-8.14-15.21-23]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. iv), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiniers; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).